

νσιμένους. Ήσθιος, με τὰ φλογερά του μάτια, με τὸ-σαρδάνειο γέλιο του, ὁ βασιλεὺς τοῦ Σκότους παρακολούθησε με περηφάνεια καὶ με κομπασμὸ ὅλην αὐτὴ τὴν σκηνήν. Ὁ Θάνατος ἄρπαξε τότε τὸ μπουκέτο με τὸ ἴσχυ τοῦ Διαβόλου καὶ τὸ ἀείρασε ὅλο στὸ λάργυρά του. Ἐπειτα ἄρπαξε καὶ βγάδεν ἄρτια ξερωνιὰ καὶ νὰ χορεύη, ἐνὸς τὰ κόκκαλα τοῦ σκελετοῦ του ἔβγαζαν τριζόντας ἀπείρητος κρότους.

— Ἐξάδελφε! φώναξε ὁ Σατανᾶς. Μέθυσσε, ἐξάδελφε!...
 Μὰ ὁ Θάνατος εἶπε ἀφρησίαι. Ἐκανε ἕνα πῆδημα καὶ ἄρπαξε τὴ σάβηα τοῦ Πελέου. Ἀρχισ νὰ τὴν γραδαίνη με φρενιὰ καὶ ἀρχισσε ἐπίαινο στὸ Σατανᾶ, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ θρόνο... Ἐξαφνα βμως, σὺν νὰ τὸν κατάλαβε ὁ ἄγγελος, τὰ χέρια του ἄρπισαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ πόδια του νὰ κλονίζοντα. Καὶ σὺν νὰ δέχθηρε ἕνα τρεμερὸ, ὀρθοῦ πλῆγμα, σωριασθησε χέμια, βγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του...

***

Ὅταν ὁ Θάνατος συνήλθε, ἔπειτα ἀπὸ κλίσηση φῶς, ὁ Σατανᾶς ἦταν σκιωμένος ἀπ' ἐπίαινο του με τὸ ἀόβιο χαμόγέλιο του.

— Ὁ βασιλεὺς τοῦ Σκότους, ἔκωνετὲ μοι ἐξάδελφε! εἶπε τότε ὁ Θάνατος, αὐτὸ ποῦ ἔκανε, εἶνε ἀνοήτορο ἀπὸ κάθε ἔπαινο. Ἐὰν ὁ Παντοδύναμος ἔξαγούρασε τὸ πλάσμα του ἀπὸ τὸ Θάνατο, σὺ βροῖαζε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἕναν κλονισμο ἄνατο καὶ μὴ ἀτέλειστη κατάρρα. Ἄ! σὲ θαυμάζω. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, ἐξάδελφε μοι, γιὰ τὸ μεγάλο σου κατόρθωμα!

Ὁ Θάνατος καὶ ἡ Κόλασι ἀρπαλίσθησαν τότε καὶ με ἕνα φριχτὸ κρὶ τοὺς ἐπεφοράριαν τὴ δυνάστηα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἐξαγούρασε τὸ Σατανᾶ ἀντήρησε ἀπὸ κρονῆες ἀειάβου καὶ νῆες.

Ἐξὸ ὁ ὀρθοῦς συνένεμασε γιὰ σαρτείνιασε... Ἐνα ἀπέραντο σάβανο ἀπλόθηρε ἐπίαινο στη γῆ...

Αὐτὴ εἶνε ἡ Φλαμανδικὴ παράδοσι γιὰ τὸ κροσι, γιὰ τὸ πιότο γενιόσι, τὴν φριχτὴ αὐτὴ ἐφεύρασι τοῦ Σατανᾶ.

ΑΝΡΗ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΠΕΖΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΜΙΚΡΟΥΔΑ ΣΟΥΖΟΝ
ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΔ ΜΑΝΤΕΣ

Ἡ Σουζόν ἐπέθανε... Ἦταν μὲλις δεκαπέντε χρόνον καὶ πέθανε. Τὴν ἔβλεψαν μέσα σ' ἕνα μικρὸ, πολὺ μικρὸ, φρεστρο, ὅχι πιὸ μεγάλο ἀπὸ μιὰ ζωνία... Καὶ παρῆγγεϊλαν σ' ἕνα μαρμαρᾶ μιὰ πέτρα γιὰ τὸν τάφο της με τὴν ἐπιγραφήν: «Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ Σουζὸν ἡν ποὺ πέθανε δεκαπέντε χρόνον...»

Ἐκοίμων ἀπὸ πολὺ μαρμαρᾶ, ἀπ' ἀπὸ τὸ πολὺ μαρμαρᾶ, γιὰ νὰ τῆς ζήτησο ἕνα φίλ ποῦ μοῦ εἶχε τάξει, ἄλλοτε, ἡ μικρούδα. Μὰ κάποιος με συνάντησε στὸ δρόμο καὶ μοῦ εἶπε:

— Πῶς; Δὲν τὸ ἔβρεις; Ἡ Σουζόν πέθανε... Ἦταν δεκαπέντε χρόνον καὶ πέθανε!...

Μόλις τὸν ἀκούσα, ἐγὼ ἐφώναξα:
 — Δὲν μπορῶ νὰ σε πιστέω! Ὑπάρχουν μέσα στη γῆρα τόσοι γέροντες ποὺ ζοῦν ἀζώια!... Πέθανε ἡ Σουζόν;... Μὰ τώρα εἶνε ἀνοῖξι καὶ τὴν ἀνοῖξι δὲν μαρμαρινότα οἱ νεκροί...!

Μὰ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε πάλι:
 — «Πέθανε... καὶ τὴν ἔβλεψαν σ' ἕνα μικρὸ, πολὺ μικρὸ, φρεστρο, ὅχι πιὸ μεγάλο ἀπὸ μιὰ ζωνία...»

Πῆρα τότε στὸ κομπητήρι καὶ ἀρχισα νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν τάφο της.

— Κιόρε, ρώτησα τὸ φύλακα, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ ἔθαψαν τὴ Σουζόν;...

Κ' ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

— Ὅχι, κίρε... Τὸ ποῦ ποῦ ἔβρω εἶνε πὸς παρήγγεϊλαν σ' ἕνα μαρμαρᾶ ἀπὸ πλάκα γιὰ τὸν τάφο της...!

Μὰ, καθὼς ἐπάγνα, εἶδα σὲ μιὰ γωνίτια, ἕνα μικρὸ λευκὸ ὀρθὸ μισοκονιχτὸ, ποῦ μὲλις εἶχε ἀνδύσει... Ὁ! πόσο ἦταν ὀρθοῦ καὶ τὸ ὄμορφο ποῦ ἦτορξε!... «Σίγουρα—εἶπα τότε—ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ Σουζόν ποῦ πέθανε δεκαπέντε χρόνον...» Κ' ἔσπερα καὶ φηρα τὸ ὄρθο γέμισα!...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἡ γειτόνισσα, ποῦ κάθηται ἀπέναντι στὸ σπίτι μου, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πονετικὴ, γιὰτὶ, ὅταν βγαίνη στὸ παραθύρὸ της, φορεῖ ἕνα πενιχρὸ ἀπὸ γνήθ βατίτια, ποῦ ἄφινει νὰ φαίνεται, τριανταφυλλένιο καὶ λευκὸ, τὸ ἐπίαινο μέρες τοῦ στήθους της. Τὴν ἔβλεπα πολὺ συχνὰ τὸ χερμόνα, ἀνεμῆσα ἀπ' τὰ τράμια τῆ γειτόνισσα μου. Ὁστόσο δὲν ἤξερα ἂν ἦταν ὀρθοῦ ἡ ἀσχημῆ.

Εἶχα ἀρχισε σήμερ νὰ γράφο ἕνα συννετο, ποῦ, ἂν τὸ τελειώσα, θὰ γινόταν τὸ ὄμορφιστο τοῦ κόσμου, με γρήγορα παρῆγχα τὴν πέσσα μου κ' ἐβόηχα στὸ μπαζόνι μου, γιὰτὶ κ' ἡ γειτόνισσα μου εἶχε βρῆθ στὸ παραθύρὸ της... Ὁ! πόσο ἦταν πονετικὴ!... Με ἄφινει νὰ βλεπο—ὦ! τὴ μεγάλη ἡ ἐλεημοσύνη της!—τὸ λευκὸ τῆς μπράτσου ποῦ πρόβαλε μὲσ' ἀπ' τῆς δαντέλλες.

Ἐλάχιστες γυναίκες θ' ἀποφάσιζαν νὰ κάνουν τόσο εὐκόκολα μιὰ τόσο μεγάλη ἀγαθοεργία. Αὐτὴ ὄμορφο, χωρὶς κενῆσι σεμνοτυφία, βροῖχε στὸ παραθύρὸ της με τὸ μπαζόνιστιο τῆς πενιχρῶ, ποῦ ἄφινει νὰ φαίνεται, τριανταφυλλένιο καὶ λευκὸ, τὸ ἐπίαινο μέρες τοῦ στήθους του.

Μὰ ἄξαφνα πῶς τῆς παρουσιάστηκε ἕνας νέος ἄνδρας χαμογελώντας. Ἐβγαρε ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν φίλησε στὰ σγουρά της τὰ μαλλία, κοντὰ στὸ ἀδύ!... Εἶνε ὁ σφιγγὸς τῆς ταχα;... Δὲν ἔβρω... Ὁστόσο ἔβλεπο...

Ὁ! πόσο ἡ ζῆλεια μὰς κάνει νὰ φηνοῦμε τὸ καλὸ τοῦ ἄλλου... Πρὸ ὀλίγου ἀζώια, ὅταν νόμια πὸς ἐγὼ μῆνον ὁ εὐτυχημένος φτωχὸς, στὸν ἄπειον ἔκανε τὴν ἐλεημοσύνην της, ἡ γειτόνισσα μου, ποῦ φωνόταν θεῖα καὶ γοητετικὴ... Τώρα, ἀπὸ τὴν κακίαν μου, λέω μεσὰ πὸς δὲν εἶνε καὶ τόσο ὀρθοῦ—κ' ἂς μὴν τὸ πιστέω!...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Τώρα ποῦ ὁ Ἀπριλιῆτικὸς ἥλιος κάνει ν' ἀνοίγουν τὰ λουλούδια, δὲν ἔχεις περὶ κανένα λόγο, μικρούδα μου, νὰ κάθησα κλεισιμένη μέσα στη χειμωνιάτικη κίμαρῆ μας, ποῦ τόσο εἶχαμε ἀγαπηθῆ!...

Ἀς πὸς ὁ προνοῦς ἔπιος εἶνε γλυκὸς. Μὰ ἐγὼ μ' ἕνα φίλ θὰ σ' ἀνοῖξω τὰ βλέφαρα, ποῦ γῆδες τὸ βράδυ μ' ἕνα φίλ σοῦ τὰ βλεψα...!

Ἐλα!... Πῆρα στὶς φραγτῆς, ὅπου τ' ἀρῶζιμα ἔχει ξαναδύσει ἡ ἀνδύσιμῆ σου χάρη θὰ δοσθὶ τὸ καλὸ παραδέλιμα στὰ λουλούδια. Ἄμα δὸν τὸ κορσᾶς σου, ξεκομπημένο κοντὰ στὸ λαμό, ἡ πρῶτες πεταλούδες θὰ ποῖν σὸν μικρὸ ὀρθὸ ποῦ εἶνε ἀζώια κλειστὸ:

— Δὲν ἔχεις περὶ κανένα λόγο νὰ μὲνεις κλειστὸ!... Ἀνοῖξε καὶ σὺ καὶ μισορῶδῆσε...!

Κ' ἔπειτα, ὅταν θὺ ξαναγορήσις στὴν πόλι, ποτιομένη ὀλόκληρη ἀπὸ τ' ἄρομα τῆς αἰγῆς, με τὸ κελιάδιμα τὸν ποτλῶν στη φωνῆ σου, θὰ γεμισθῆ με τῆς ὀρθοῦς καὶ τὰ τραγούδια τῆς ἀνοῖξου: τὴν μικρὴν χειμωνιάτικη κίμαρῆ μας, τὴν καλὴν χειμωνιάτικη κίμαρῆ, ὅπου τόσο εἶχαμε ἀγαπηθῆ!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΙΩΣΗΦΙΝΑ ΚΑΙ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ὁ Ναπολιὸν ἐπῆρξε στὸν ποδοῦ τοῦ γάμο ἔξαγούρατὸ ἀντιγῆς, τοῦλάχιστον στὴν ἀρχή. Ἡ Ἰωσηφίνα, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ τὸν πάρη, δὲν ἔνοιωθε γι' αὐτὸν τὸ παραμικρὸ ἀσέβημα, ὅπως ὀμοιάζει καὶ ἡ ἴδια σ' ἕνα γράμμα τῆς ἀπεφηνόμενου σὲ κάποιον φίλ της:

«Ἐγνώρισεσὶ στὸ σπίτι μου—τῆς γράφει—τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη. Ἐ, αὐτὸς λοιπὸν ἐπληρτί ν' ἀναλόβη τὰ καθήκοντα πατρός τὸν τέκνον τοῦ Ἀλεξάνδρου με Μπωαρινὰ καὶ σὺγγον τῆς χήρας αὐτοῦ! Τὸν ἀγάπασ; εἶνε φρεσινὸ νὰ με ρώτησε. Λοιπὸν... ὅχι! Αἰσθάνομαι, τότε, ἀποστορφή γι' αὐτὸν; Ὅχι, φέρε μοι... Βοήθημα ἀπλοῦσταττα σὲ μιὰ γλυκῆ φρεσινὴ κατῆστασι, ἡ ὁποία μοῦ εἶνε ἀφῶρητος...»

Ὁ Μπωαρινὰς μ' ἐβεβαίωσε ὅτι ἂν παντρευθῶ τὸν στρατηγὸ, θὰ τὸν ἀνάθεθῃ τὴν ἀρχιοκρατηρία τῆς Στρατίας τῆς Ἰταλίας, Ὁ Βοναπάρτης, γῆδες, μιλώντας μου γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ποῦ ἔχει προκάλεισῃ τὴν ζῆλεια ὀλον τὸν συναδέλφον του, μοῦ ἔλεγε: «—Μηποὺ μαρροῖν πὸς ἔχω ἀνάγκη προστασίας γιὰ νὰ ἐπιτύχω; Ὁμόθῃ κωρὸς ποῦ θὰ λογιζόταν ὀλοι τοὺς πολὺ εὐτυχίσις ἂν καταδεχθῶ προστατενοσὸ ἐγὼ. Στὸ πλεονὸ μου ἔχω τὸ σασθὶ μου καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρζει γιὰ νὰ φθάσω ὀλον θέλω ἐγὼ...»

»Τὶ νὰ σοῦ πῶ... Ἡ γέλια αὐτὴ ἀνταρτεπαιθῆσις μεταδίδεται καμιά φορὰ τόσο δυνατὰ καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια, ὅστε φηνοῦ μερὸ τὸ σημειον νὰ νομίζω ὅτι θὰ μισοῦσα νὰ κάω καὶ θὰ μοῦ ἐπέβαλε ὁ παρᾶξενος αὐτὸς ἄνθρωπος... Μισοῖε ὀμως νὰ ἰστολογῆθῃ κανένας σὲ τόση φαντασίαν;...»

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ
ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Τὸ χρώμα τοῦ πένθους δὲν εἶνε τὸ μαυρὸ σ' ὅλες τῆς χώρες, ὅπως θὰ ἰπέθετε κανεῖς. Οἱ Κινεζοὶ στὸ πένθος τὸν μεταχειρίζοντα τὸ λευκὸ χρώμα, ποῦ συμβολίζει γι' αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγοριά. Στὴν Περούα τὸ χρώμα τοῦ πένθους εἶνε τὸ καφετῆ, στὴν Μπωζάρια τὸ βαθὺ γαλανό, στὴν Ἀδυσσηνία τὸ σταχτι, τὸ ὀποιο συμβολίζει τὴ γῆ, ὅπου ἐπιστρέφουν ὀλοι οἱ ἄνθρωποι. Στὴν Αἴγυπτο καὶ στη Βοσνία τὸ χρώμα τοῦ πένθους εἶνε τὸ κίτρινο καὶ στὴν Τουρκία τὸ λιλά. Ἐπίσης σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἀσίας διασθῶζεται ἀζώια ἕνα πανύχαρο ἔθιμο, κατὰ τὸ ὀποιο οἱ σινωδιόντες τὴν χηδεῖα μικροῦ παιδιοῦ, εἶνε ὀλοι ντυμένοι στὰ λευκὰ.

